

Εκεί στα μέσα με τέλη της δεκαετίας του '70, είκοσι χρονώ παιδάκι θεωρούσα τον εαυτό μου τυχερό. Τυχερό διότι ένιωθα ότι τα πράγματα ήταν αισιόδοξα. Η επταετία είχε περάσει, άφησε βέβαια στίγμα γερό εδώ στον τόπο, άφησε και παρακαταθήκη ένα διχοτομημένο τόπο με βαριά δυστυχία κάτω στην Κύπρο, αλλά ότι είχε να κάνει το είχε κάνει. Ήταν παρελθόν.

Εβλεπα και στο μαυρόασπρο κουτί που πάνω ψηλά έγραφε ΕΙΡΤ κάτι όμορφες κοινοβουλευτικές κουβέντες μεταξύ του Εθνάρχη και του Ανδρέα και αναλογιζόμουν πόσο καλύτερα ήταν τα πράγματα από τότε που, καμιά δεκαριά χρόνια νωρίτερα αντί να ανταλλάσσουν προτάσεις αντάλλασσαν γρόνθους οι πατέρες του Έθνους εκεί στο λίκνο της Δημοκρατίας, στο ελληνικό κυνοβούλιο όπως το είχες αποκαλέσει ο Ρένος, ο οποίος είχε κάνει και ένα ντού εντός.

Τυχερός σκεφτόμουν ήμουν, που το κέντρο της Αθήνας ήταν ένα πολύβουο μελίσσι με κάθε λογής μεροκαματιάρηδες, εργαζόμενους, μικροαπατεώνες και λοιπές δημοκρατικές δυνάμεις και όχι πεδίο μάχης όπου η ανθρώπινη σάρκα διατιμάτο δραχμάς δύο ή και λιγοτέρας.

Βεβαίως συνοδοιπόρος της τύχης που με συνόδευε ήτο και η αφέλεια που με διακατείχε. Η αδυναμία, δηλαδή, να επεξεργαστώ με ακρίβεια τα σημάδια που υπήρχαν διάστικτα όχι γενικώς και αορίστως, αλλά μέσα στη δική μου καθημερινότητα. Πλην όμως αλίμονο, αν ένα παλικαράκι που μόλις τέλειωσε το σχολείο είχε την αναλυτική ικανότητα να μετρά σωστά ότι συμβαίνει. Δυστυχισμένο θα ήταν, ή μεγαλοφυΐα.

Έτσι το λοιπόν, μέσα από το ορμητικό ποτάμι που κατέφθανε σαν πληροφορία από το παρελθόν σε συνδυασμό με τη δίψα να καταλάβουμε τι είχε γίνει και το κυριότερο τι θα μπορούσε να γίνει στο μέλλον, αισιοδοξούσαμε, σχεδιάζαμε και πορευόμαστε.

Το ότι θα φτάναμε σαράντα πέντε χρόνια αργότερα να είναι η κοινωνία μια αρένα δεν το φανταζόμουν. Το ότι ο δημόσιος βίος θα ήταν ένα βίαιο κατηγορητήριο αισχιστου επιπέδου δεν ήταν στα αναμενόμενα.

Το ότι οι κουμανταδόροι αυτού του τόπου έπρεπε να έχουν ους ευήκοον προς δυσμάς το είχαμε αποδεχτεί, μας το είχε ομολογήσει ευθέως και ο εθνάρχης: *«Η Ελλάς ανήκει στη Δύση»* . Ωρραίος ο Ανδρέας με εκείνη την ιδιαίτερη φωνή του, το γύρισε στο πατριωτικό *«Η Ελλάδα ανήκει στους Έλληνες»* . Αλλά όταν έγινε γκουβέρνο το λησμόνησε όπως λησμόνησε και πολλά άλλα ο επόμενος που φιλοδόξησε να γίνει «η πρώτη φορά».

Και όσοι ανιδιοτελείς τους πίστεψαν, θα ένιωσαν ψήγματα από αυτό που πέρασε ο «Μπάρμπας» όταν στήθηκε με τα μάτια ανοιχτά μπροστά στο εκτελεστικό απόσπασμα παραμονή της Παναγίας του '54. Καταδικασμένος δις σε θάνατο από ένα μετεμφυλιακό κράτος τιμωρό και προδομένος θανάσιμα από ένα κόμμα Κρόνο που κατασπάρασσε τα παιδιά του.

Άλλο όμως να σε ορίζουν οι ξένοι, με τον παρά τους (\$), και την κουλτούρα τους (η *Cola* που πάει με όλα) και άλλο να έρχονται και να αλωνίζουν εδώ οι τρόικες και να σε θάβουν τα γερμανικά ταμπλόιντ. Κι αυτό από τους συνοδοιπόρους μας, τους συνεταίρους μας, τους συμμάχους μας από την Ηνωμένη Ευρώπη, το κάστρο του πολιτισμού, το ασφαλές καταφύγιο του πολίτη.

Ο τόπος είχε κάνει τη βαθιά βουτιά στη δύση με τα πακέτα Ντελέρ στην αρχή, πέρασε τη δεκαετία του '80 ανάμεσα από το σοσιαλιστικό όνειρο και το έρωτα στη δυτική ελευθεριότητα, σπατάλησε την επόμενη δεκαετία ακόμα χειρότερα άρθηκε η τραπεζική πίστη αποχαλινώνοντας κάθε καταναλωτική μανία, ανακάλυψαν το αεροπλανάκι του Χ.Α.Α., πλάκωσε καπάκι το ενιαίο νόμισμα, ήρθαν και οι Ολυμπιακοί αγώνες (στη γενέτειρα ντε!), και ο Έλλην ξεκαπίστρωσε.

Ακολουθως, μοιραία, μας πλάκωσαν δίκην ταφόπλακας τα διαβόητα μνημόνια, κατάφθασε απρόσκλητη και η πανδημία, έτσι για να μας θυμίσει ότι πέρα από λάθη υπάρχουν και ατυχίες.

Φτάσαμε έτσι εδώ που φτάσαμε. Στο τρίτο υπόγειο. Πνιγμένοι από σκάνδαλα, σκασμένοι από ανασφάλεια, με δημόσιο βίο που εκείνος ο προδικτατορικός φαντάζει μάλαμα μπροστά του, με μια ηθική ρετάλι κανονικό, με πάθη μυστήρια, και με μέλλον κατασκότεινο. Α ναι, και με δικηγόρους που αναλαμβάνουν μόνον αθώους πελάτας.

Η ζωή μας όλη, ένα ριάλιτυ σόου. Έχουμε φάει όλο τον κατιμά του καπιταλισμού και σύμπασα τη μίρλα της δήθεν αριστεράς για να κάνουμε τον τόπο ξενοδοχείο ολ ινκλούντετ.

Τα σκέφτομαι και τα γράφω όλα αυτά τώρα, που ο ουρανός παίρνει το χρώμα του νερωμένου ούζου. Άλλη μια μέρα που ξεκίνησε πριν ξημερώσει και ποιός ξέρει τι θα συμβεί μέχρι να ξαναυχτώσει.

Άλλη μια μέρα αυτού του περίεργου κουτσοφλέβαρου, που το ένα Σάββατο ο κόσμος κολυμπάει στις παραλίες και το άλλο δεν έχει ρεύμα το σπίτι του διότι οι χιονοπτώσεις ρήμαξαν τα πεύκα και έκοψαν τις εναέριες γραμμές.

Άλλη μια μέρα αυτής της παράξενης χρονιάς, που γεννάει περισσότερες φοβισμένες ψυχές από ότι ανθρώπους ήρεμους και γεμάτους επιθυμία να στρώσουν ένα καλύτερο μονοπάτι για τα παιδιά τους.

Ο συρμός εξετροχιάσθη και άντε να δούμε, πόσο πιο κάτω είναι το τέταρτο υπόγειο.